

„No tak vyhráli. Co se dá dělat,“ řekla Fišta.

Vyhráli.

Něco ve mně zařvalo. Nebo zavylo. Nebo co.

Vstal jsem.

„Hej,“ povídal Kyborg. „To už tě ta noha nebolí?“

„Ne.“

Bolelo to dost hnusně.

„Co máš s nohou?“ řekla Fišta.

„Nic,“ řek jsem. „Neřeš to.“ Ulomil jsem první klacek, kterej mi přišel pod ruku a udělal jsem si z něj belhadlo. Něco mezi dlahou a berlou. „Není čas. Pojd,“ řek jsem Kyborgovi.

„Já nic nevidím.“

„Mě vidíš, ne?“

„Tebe jo. Ale nevidím, kam šlapu. Vidím akorát bílo a sem tam nějaký fleky a–“

„No jo. To bude dobrý. Já ti řeknu, kam máš šlapat. Jdeme.“

Dolezli jsme pod hromadu sesutejch kamenů. Tam už byl svah tak příkřej, že to byla spíš skalní stěna, skoro.

„Vidíte je? Už je doháníte! Přidejte!“ překřikovaly se vzadu na saních Fišta s Pampeliškou.

„Já nic nevidím,“ mumlal Kyborg.

Zato já je viděl. Amarouna a Grošáka a saně s jejich holkama. Na tom svahu, příkrým. Měli před náma náskok s bídou deset metrů. Ale jakejch deset metrů – deset metrů, přes který jsme se já a Kyborg ve stavu, v jakým jsme byli, jo, nemohli přehrabat dřív než za hodinu.

„Taky jim to moc nejde,“ utrousila ohleduplně Fišárková.

A měla pravdu.

Amarounovi a Grošákovi zbejvalo tak pět, šest metrů. Pak už byl svah docela mírnej. Takový táhlý, asi kilometrový stoupání lesem k Merklovu. Pět, šest metrů. Ale Grošák byl nahoře nějakej zaseknutej. Zubama nehtama se držel stromu a vypadalo to, že se nemůže hnout.

„Fajn,“ řek jsem. „Tudy. Víc vpravo. Udělej krok doprava,“ řek jsem Kyborgovi. Kyborg udělal krok doprava. A zakopnul a upadnul. Ale hned vstal. Upadnul a vstal už nejmíň podesátý a pořádně se vztekal: „Do hajzlu! Chromej naviguje slepyho. To je normální paralympiáda. Krucifix!“

Grošák to zaslechnul. Až tam nahoře. A rozchechtal se.

A spadnul do propasti.

Hluboko. Dost hluboko.

Než jsme se vydrápali nahoru, do smrkovýho lesa, byly pomalu čtyři. Začínalo se stmívat. Po lesní cestě, potmě, jsme dolezli na silnici zapadlou sněhem – no, zapadlou – zapadlou a pak projetou, takže tam sníh byl krásně hladkej a dobře se tam jelo se saněma. Stoupání bylo čím dál mírnější. Už se to blížilo. Už...

MERKLOV.

Byli jsme tam.

První.

První.

První.

Dobelhali jsme se k baráku, na kterým svítil nápis POLICIE, a sedli jsme si před ním na schody. I když „sedli“ je silný slovo. Práskli jsme tam sebou jako dřeváci. Totálně vyřízený. Totálně. Holky vylítly ze saní, samou radostí, a tancovaly kolem nás. „Vy jste vyhráli! Vy jste zlatý!“

„Au,“ řek jsem, když mi jedna z nich vrazila pusou na přeraženou lícní kost.

Otevřel jsem oči.

A uviděl jsem Grošáka.

Ten stál v zatáčce, u dopravní značky, a lapal po dechu. Usmál jsem se. Von taky. Byl druhej. Prohrál. Nezbejvalo mu než jít se svejma lidma potupně zmrznout do lesa.

Protože pomalej nemá nárok.

My jsme se vyšplhali po našich holkách zpátky na nohy a šli jsme si vyzvednout cenu pro vítěze.

Noc v teploučku, v celách předběžnýho zadržení na merklovský policejní stanici.

Přibelhali jsme se ke dveřím. Já do nich praštil berlou a všichni jsme začali rvát:

„Hnusný gestapo!! Hnusný gestapo!!“

z povídky **Claim**